

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/1/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5624203757
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2026:5624203757.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Topoľančíka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobkyne: Obec Svätý Kríž, Svätý Kríž 152, IČO: 00 315 508, právne zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Roman Škerlík, s.r.o., advokátskou kanceláriou so sídlom Letná 61, Spišská Nová Ves, IČO: 57 424 063, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XX, právne zastúpeného spoločnosťou JANČI & Partners s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Belopotockého 720/2, Liptovský Mikuláš, IČO: 47 258 748, o zaplatenie sumy 84.699,89 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 12C/82/2024-489 zo dňa 25.09.2025, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., III. a V. potvrdzuje.

Odvolanie žalovaného voči výrokom II., IV. a VI. odmieta.

Žalobkyni voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej aj „súd prvej inštancie“, prípadne „okresný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom (v poradí štvrtým) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 42.349,94 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % ročne zo sumy 42.349,94 Eur od 23.03.2013 do 21.01.2019 (výrok I. odvolaním napadnutého rozsudku). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II. odvolaním napadnutého rozsudku). Žalobkyni voči žalovanému priznal náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 58 % (výrok III. odvolaním napadnutého rozsudku). Žalovanému voči žalobkyni priznal náhradu trov dovolacieho konania vedeného na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 4Cdo/68/2019 v plnom rozsahu (výrok IV. odvolaním napadnutého rozsudku). Žalobkyni voči žalovanému priznal náhradu trov dovolacieho konania vedeného na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 6Cdo/75/2021 v plnom rozsahu (výrok V. odvolaním napadnutého rozsudku). Súčasne rozhodol, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením súdom prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, ktoré vydá súdny úradník (výrok VI. odvolaním napadnutého rozsudku).

1.1 Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že podanou žalobou sa žalobkyňa voči žalovanému domáhala náhrady škody pôvodne vo výške 84.699,89 Eur, ktorú jej žalovaný spôsobil tým, že neoprávnene poberal plat starostu obce, za čo bol právoplatne uznaný vinným z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona v súbehu s pokračovacím prečinom poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a), c) Trestného zákona. Konštatoval, že rozsudok súdu prvej inštancie č.k. 11C/4/2020-202 zo dňa 29.10.2020, ktorým súd vo výroku I. zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni 42.349,95 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku

spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % ročne zo sumy 42.349,95 Eur od 23.03.2013 do 25.10.2018 a zo sumy 7.450,06 Eur od 26.10.2018 do 21.01.2019, nadobudol právoplatnosť dňa 15.07.2021 (poznámka odvolacieho súdu: v poradí treťi rozsudok súdu prvej inštancie). Predmetom sporu ostal nárok na zaplatenie zostávajúcej sumy 42.349,94 Eur s príslušnými úrokmi z omeškania, ktorý súd prvej inštancie s poukazom na rozhodnutie R 1/79 kvalifikoval ako nárok na náhradu škody.

1.2 V zhode so svojím právnym názorom vysloveným v poradí treťom rozsudku (t.j. rozsudku č.k. 11C/4/2020-202 zo dňa 29.10.2020) dospel k záveru, že žalobkyňa uniesla dôkazné bremeno a preukázala, že jej vznikla škoda tým, že žalovanému neoprávnene vyplácala mzdu. Uviedol, že mandát žalovaného ako starostu zanikol v zmysle § 13a ods. 1 písm. h) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení (ďalej aj „ZoOZ“), pretože starosta do 30 dní odo dňa vzniku nezlučiteľnosti funkcie nevykonal právny úkon na odstránenie nezlučiteľnosti funkcií. Upriamil pozornosť na článok 5 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z.z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, ktorý sa v zmysle článku 2 ods. 1 písm. o) vzťahuje aj na starostov obcí s tým, že starosta obce nesmie podnikáť. Vyslovil záver, že žalovaný vykonával funkciu konateľa spoločnosti MKM REMONT, s.r.o., so sídlom Svätý Kríž 43, IČO: 31 633 099, pričom žalobkyňa si žalobou uplatnila náhradu škody vo výške 84.699,89 Eur, predstavujúcu úhrn zdaniteľných príjmov,

t.j. hrubý príjem zvýšený o odvody zamestnávateľa, ktorý bol žalobkyňou vyplatený žalovanému ako čistý príjem a rovnako bolo preukázané, že žalobkyňa uhrádzala za žalovaného nemocenské, dôchodkové poistenie, zdravotné poistenie, daň a ostatné zložky mzdy. Vychádzal z toho, že žalovaný počas obdobia, kedy neoprávnene vykonával funkciu starostu, nikdy nenamietal, že by mu nejaká zložka mzdy nebola vyplatená, resp. odvedená a počas celého trestného konania nerozporoval a nespochybnil výšku žalobkyňou vyplatenej mzdy a nikdy nepoprel spáchanie skutku uvedeného v obžalobe. Vo vzťahu k námietke žalovaného, že žalobkyňa nevznikla škoda, nakoľko žalovaný reálne vykonával v rozhodnom období činnosť zodpovedajúcu funkcii starostu, ktorú podľa názoru žalovaného je potrebné vnímať ako činnosť podľa mandátnej (resp. inej) zmluvy, za ktorú mu patrí minimálne obvyklá odplata, vychádzal súd prvej inštancie z právneho názoru súdov vyššej inštancie. Konkrétne poukázal na to, že s uvedenou námietkou sa vysporiadal Krajský súd v Žiline vo svojom uznesení č. k. 11Co/109/2024-404 zo dňa 30.04.2025, keď poukázal na body 15. až 19. svojho rozsudku sp. zn. 11Co/21/2021-281 zo dňa 25.05.2021, ako aj body 16. a 22. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 6Cdo/75/2021 zo dňa 23.07.2024, ktorým Najvyšší súd SR (okrem iného) odmietol dovolanie žalovaného s tým, že vo vzťahu k vzniku nároku žalovaného na odmenu za ním vykonanú prácu starostu podľa ustanovení mandátnej alebo inej obdobnej zmluvy vyslovil, že „...už samotný záver o protiprávnosti konania doplnený (skutkovo) aj tými okolnosťami prípadu, na základe ktorých v prípade žalovaného v prejednávanej veci po márnom uplynutí lehoty mu určenej príslušným ústavným zákonom na odstránenie nezlučiteľnosti, už vôbec nešlo (právne) o starostu obce, a preto i o osobu bez oprávnenia na poberanie platu vyplácaného navzdory tomu žalobkyňou, so sebou niesol (ako logický dôsledok) nech aj len implicitne vyjadrený názor, že činnosť žalovaného v rozhodnom období nemohla byť pre žalobkyňu akýmkoľvek prínosom (ba práve naopak, tu bolo nespochybniteľné riziko spochybnenia všetkých úkonov vykonaných žalovaným v mene žalobkyne). To by, samozrejme, neplatilo v prípade riadne obsadenej funkcie starostu osobou, ktorej by mandát trval po celé funkčné (volebné) obdobie, v súlade s tým by obec reprezentovala a za také zastupovanie by jej patrila tiež odmena (ktorú by za neoprávnene vyplácanú považovať nešlo), odhliadajúc na tomto mieste od snahy žalovaného argumentovať v doslovnom rozpore s už klasickou rímsko-právnou zásadou „ex iniuria ius non oritur“ (právo z bezprávia nevznikne), teda neexistenciu (stratu) priameho právneho podkladu na podržanie si ním plnení poskytnutých mu žalobkyňou, tak povediac, „vypodložiť“ argumentáciou v prospech analogickej aplikácie úpravy o zmluvách, hoci v tomto prípade

o žiadnu zmluvu nešlo a ani ísť nemohlo“.

1.3 Pokiaľ žalovaný vniesol námietku premlčania voči uplatnenému nároku, súd prvej inštancie dospel k záveru, že táto nie je dôvodná a žaloba bola podaná včas. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s právnym názorom žalovaného, že v danom prípade by sa mala posudzovať premlčacia doba od splatnosti tej-ktorej vyplatenej mzdy, pretože u žalovaného išlo o pokračovací trestný čin podvodu a poškodzovania cudzích práv, a preto bolo potrebné jeho konanie a nárok z toho vyplývajúci posudzovať ako jeden skutok/celok. Vyslovil právny záver, že objektívna premlčacia desaťročná doba začala plynúť v deň, kedy žalovanému zanikol mandát starostu, teda kedy prestal poberať plat starostu, a to 10.10.2011, teda odo dňa nasledujúceho, t.j. od 11.10.2011. Uviedol, že žalobkyňa podala trestné oznámenie dňa 17.07.2012 a k vznieseniu obvinenia došlo 06.02.2013, ktoré bolo žalobkyňou ako poškodenej doručené dňa 14.02.2013 a od tohto dátumu začala plynúť subjektívna premlčacia doba, kedy sa žalobkyňa preukázateľne dozvedela o škode, aj o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá. Ustálil, že žalobkyňa si

škodu uplatnila v trestnom konaní „vo výške uvedenej v uznesení o vznesení obvinenia“ dňa 22.03.2013, čo vyplynulo zo zápisnice o výsluchu poškodenej na č. I. 103 pripojeného vyšetrovacieho spisu. Dospel k záveru, že žalobkyňa ako poškodená v trestnom konaní si uplatnila náhradu škody riadne dňom 22.03.2013, v konaní riadne pokračovala, teda od tohto okamihu premlčacia lehota spočívala a začala plynúť opätovne po skončení trestného konania, ktoré bolo právoplatne skončené dňa 27.06.2017. V súlade s vysloveným záverom poukázal aj na k rovnakému záveru smerujúci názor dovolacieho súdu vo veci sp. zn. 6Cdo/75/2021 zo dňa 23.07.2024.

1.4 Vo vzťahu k posúdeniu (možného) spoluzavinenia žalobkyne ako poškodenej na spôsobenej škode sa súd prvej inštancie zaoberal tým, akým spôsobom sa kreuje vôľa obce ako verejnoprávnej korporácie (t.j. žalobkyne) s ohľadom na požiadavky na prejav vôle v oblasti samosprávy a rovnako sa zaoberal kompetenciami starostu obce, obecného zastupiteľstva prípadne ďalších orgánov obce a následkami pri ich prípadnom porušení, s čím spojil otázku či a ako sa obecné zastupiteľstvo podieľalo na kreovaní platu žalovaného, a či a ako obecné zastupiteľstvo v rámci plnenia svojich kompetencií mohlo zabrániť vzniku škody tým, že žalovaný poberal plat starostu aj v prípade zániku jeho mandátu z dôvodu nezlučiteľnosti jeho funkcie podľa § 13a ods. 1 písm. h) ZoOZ. Dospel k záveru, že obecné zastupiteľstvo žalobkyne sa na kreovaní možného zvýšeného platu žalovaného do 31.05.2011 nepodieľalo, pretože o prípadnom zvýšenom plate nerozhodovalo a v tomto smere preto neprijalo žiadne uznesenie, z dôvodu čoho žalovanému patrila plat podľa § 3 ods. 1 zákona

č. 253/1994 Z.z.. Konštatoval, že po tomto dátume bola ingerencia obecného zastupiteľstva pri kreovaní platu zákonom výslovne ustanovená, ale tým, že žalovaný nezvolal zasadnutie obecného zastupiteľstva v lehote do 30.06.2011, ostal mu plat v zákonnej (základnej) výške. Z dôvodu, že vôľa obce žalobkyne sa vytvára a prejavuje uznesením obecného zastupiteľstva, dospel k záveru, že vôľa obecného zastupiteľstva ohľadom platu žalovaného nebola obecným zastupiteľstvom nikdy prejavovaná a vyjadrená.

1.5 Vo vzťahu k podnikateľskej činnosti žalovaného a nezlučiteľnosti funkcií súd prvej inštancie dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané, že si žalovaný splnil svoju zákonnú povinnosť a obecnému zastupiteľstvu ako orgánu obce oznámil skutočnosti vyplývajúce zo zákona o obecnom zriadení, rozhodne pre zánik funkcie starostu obce. Vo vzťahu k vedomosti vtedajších poslancov obecného zastupiteľstva žalobkyne o podnikateľskej činnosti žalovaného poukázal na závery odvolacieho súdu (vyslovené v predchádzajúcom zrušovacom uznesení č. k. 11Co/109/2024-404 zo dňa 30.04.2025), pričom uzavrel, že (individuálna) vedomosť jednotlivých poslancov bez toho, aby sa „pretavila“ do rozhodnutia obecného zastupiteľstva prijatého vo forme uznesenia, je bez akéhokoľvek právneho významu, pokiaľ sa týka kreovania vôle obce. Vyslovil, že „vedomosť“ jednotlivých poslancov o podnikateľskej činnosti žalovaného nie je vzhľadom na spôsob, akým sa vytvára vôľa obce, „vedomosťou“ samotnej obce. V danej súvislosti ustálil, že dôvody spôsobujúce zánik mandátu starostu neboli nikdy predmetom rokovania a následného hlasovania obecného zastupiteľstva s tým, že žalovaný svoju zákonnú povinnosť podľa § 13a ods. 4 ZoOZ nemôže prenášať na jednotlivých poslancov v tom smere, že mali požadovať od žalovaného ako starostu informácie o jeho činnosti, žiadať starostu o zvolanie obecného zastupiteľstva, iniciovať zriadenie kontrolnej komisie, prípadne podávať podnety na príslušné orgány, keď navyše o takýchto úkonoch rozhoduje obec. V danej súvislosti dospel k záveru, že bol to práve žalovaný, ktorý, aby zabránil zániku svojho mandátu starostu zo zákona, do 30 dní nevykonal právny úkon na odstránenie nezlučiteľnosti jeho funkcie, a preto svoju zodpovednosť nemôže prenášať na žalobkyňu. V danej súvislosti, bez ohľadu na to, že predmetom rokovania obecného zastupiteľstva nebola nezlučiteľnosť funkcie starostu s výkonom podnikateľskej činnosti, dospel k záveru, že zo svedeckých výpovedí vtedajších poslancov obecného zastupiteľstva žalobkyne vo volebnom období 2006 – 2010 vyplynulo, že z celkového počtu siedmich poslancov nemali vedomosť o podnikateľskej činnosti štyria (E., F., G., E.), t.j. nebola by splnená pri prípadnom hlasovaní nadpolovičná väčšina z celkového počtu poslancov (za predpokladu účasti všetkých poslancov) a v ďalšom volebnom období z celkového počtu siedmich poslancov nemali vedomosť o podnikateľskej činnosti minimálne štyria poslanci (E., F., G., H.). Pokiaľ ide o poslanca I., súd prvej inštancie poukázal na to, že tento nebol vypočutý ani v rámci prípravného konania a ani v prejednávanej spore, nakoľko žalovaný, na ktorom spočíva dôkazné bremeno, jeho výsluch nenavrhol. Vo vzťahu potom k úvahe dovolacieho súdu (vyslovenom v uznesení sp. zn. 6Cdo/75/2021-587 zo dňa 23. júla 2024) „aké bolo (za predpokladu úvah o kolektívnej „spoluzodpovednosti“ poslancov obecného zastupiteľstva) presné zloženie zastupiteľstva v rozhodnom období, aký bol podiel jeho členov s vedomosťou o probléme predstavovanom žalovaným a podiel ďalších členov bez takej vedomosti a napokon, či a v akom príbuzenskom pomere k žalovanému boli (až dvaja) členovia zastupiteľstva s totožným priezviskom a ako by títo boli schopní ovplyvniť prípadné hlasovanie majúce žalobkyňu ubrániť pred záverom o jej spoluzavinení na vzniku škody, ktorej náhrady sa domáhala“, súd prvej inštancie uzavrel, že nadpolovičná väčšina poslancov obecného

zastupiteľstva o podnikateľskej činnosti žalovaného nevedela a z celkového počtu poslancov sedem bol v príbuzenskom vzťahu k žalovanému v každom volebnom období v rozhodujúcom čase len jeden poslanec (J. ml., resp. B.).

1.6 Vo vzťahu k ust. § 48 ods. 1 písm. d) zákona č. 346/1990 Zb. o voľbách do orgánov samosprávy obcí, prípadne § 13b ods. 1 ZoOZ (povinnosti zástupcu starostu), súd prvej inštancie vyslovil, že v konaní nebol preukázaný prejav vôle žalobkyne na predložení žiadosti nových volieb podľa § 48 ods. 1 písm. d) zákona č. 346/1990 Zb., keďže sa zo zákona uprázdnilo miesto starostu, na základe čoho konštatoval zanedbanie uvedenej povinnosti žalobkyňou, pričom však súčasne vyslovil, že uvedený stav spôsobil žalovaný tým, že si nesplnil svoju zákonnú povinnosť oznámiť nezlučiteľnosť funkcií. Vo vzťahu k povinnostiam zástupcu starostu vyslovil záver, že s poukazom na vtedajšie fungovanie orgánov žalobkyne vznikli pochybnosti, do akej miery vykonával zástupca starostu svoje kompetencie.

1.7 Súd prvej inštancie súčasne pomeroval porušenie povinností žalovaného na strane jednej a zanedbanie povinnosti žalobkyne na strane druhej, pričom v súlade so záverom vysloveným odvolacím súdom (č. k. 11Co/109/2024-404 zo dňa 30.04.2025) vychádzajúcim z rozhodnutia R 22/1979 dospel k záveru, že spoluzodpovednosť žalobkyne na spôsobenej škode nie je reálna.

1.8 Z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 22C/11/2020 mal súd zistené, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že zo strany žalovaného došlo k úhrade sumy 84.699,89 Eur, a to v dvoch splátkach, a to dňa 26.10.2018 žalovaný uhradil na účet žalobkyne sumu 34.899,89 Eur a dňa 22.01.2019 sumu vo výške 50.000,- Eur, a teda plnil na základe rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 4C/30/2017-231 zo dňa 11.01.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/168/2018-309 zo dňa 31.07.2018, ktorý v časti čo do zaplatenia istiny nadobudol právoplatnosť dňa 28.09.2018, a ktoré rozhodnutia boli neskôr v rámci konania o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolania) zrušené uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/68/2019 zo dňa 29.01.2020. Vychádzajúc zo záverov uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5MCdo/17/2009 zo dňa 23.11.2011 súd prvej inštancie, vychádzajúc z princípu právnej istoty, aby žalovaným už poskytnuté plnenie žalobkyne bolo plnením na základe rozhodnutia súdu, a teda spôsobilého exekučného titulu napriek tomu, že došlo k splneniu si povinnosti žalovaným, ho zaviazal zaplatiť zostatok žalobkyňou uplatnenej istiny vo výške 42.349,94 Eur, pričom splnenie povinnosti žalovaným súd prvej inštancie zohľadnil pri rozhodovaní o úrokoch z omeškania a trovách konania. Pri stanovení počiatku vzniku nároku na úroky z omeškania súd prvej inštancie vychádzal z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikovanej v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR v zošite 5/2002 č. 4, prípadne z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7MCdo/152/2011 zo dňa 27.09.2012, podľa ktorých pri nároku na náhradu škody, ak čas plnenia nie je určený dohodou ani právnym predpisom, jeho splatnosť treba posudzovať podľa ust. § 563 Občianskeho zákonníka a z dôvodu, že strany sporu neuzavreli dohodu o splatnosti záväzku, bol dlžník (žalovaný) povinný plniť prvý deň po tom, čo ho o plnenie veriteľ (žalobkyňa) požiadala (keď z pripojeného vyšetrovacieho spisu mal preukázané, že poškodená - žalobkyňa - si v uvedenom trestnom konaní uplatnila nárok na náhradu škody, a to pri jej výsluchu zo dňa 22.03.2013, na ktorom bol prítomný aj právny zástupca obvineného - žalovaného). Dospel k záveru, že žalovaný sa o uplatnení nároku na náhradu škody nepochybne dozvedel od svojho obhajcu, ktorý bol prítomný pri výsluchu poškodenej v predmetný deň, a preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyne prináležia úroky z omeškania zo súdom priznanej sumy od 23.03.2013 a pokiaľ sa podanou žalobou domáhala skoršieho počiatku platenia úrokov z omeškania od 01.10.2011 a vo vyššej výške, tak v zostávajúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. V danej súvislosti poukázal na to, že výška úrokov z omeškania ku dňu 23.03.2013 predstavovala výšku 5,75 %.

1.9 Na základe uvedeného súd prvej inštancie priznal žalobkyne úrok z omeškania vo výške 5,75 % ročne zo sumy 42.349,94 Eur od 23.03.2013 do 21.01.2019, nakoľko žalovaný dňa 22.01.2019 vyplatil žalobkyne zvyšok uplatnenej pohľadávky.

1.10 O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP podľa zásady úspechu v spore, pričom vychádzal z toho, že zásada úspechu sa uplatní aj v otázke príslušenstva uplatneného nároku. Uviedol, že aby strane sporu mohla byť priznaná plná náhrada trov konania, je potrebné, aby bola plne úspešná aj v príslušenstve uplatneného nároku. Súčasne vyslovil, že dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by (v prevažnej miere) úspešnej žalobkyne náhradu trov konania nepriznal, nemal preukázané, pričom zdôraznil, že žalobou uplatnený nárok vznikol úmyselnou trestnou činnosťou žalovaného, čo vylučuje aplikáciu ust. § 257 CSP. Pokiaľ ide o výpočet pomeru úspechu v spore, súd prvej inštancie vychádzal z toho, že predmet sporu bol žalobkyňou vymedzený podanou žalobou, ktorou si uplatnila nárok na zaplatenie sumy 84.699,89 Eur spolu s 9,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy

84.699,89 Eur od 11.10.2011 do zaplattenia. Z dôvodu, že žalovaný žalobou uplatnenú pohľadávku uhradil v priebehu sporu, a to v dvoch splátkach, dňa 26.10.2018 sumu vo výške 34.899,89 Eur a dňa 22.01.2019 sumu vo výške 50.000,- Eur, dospel k záveru, že dňom (čiastočne) úhrady žalovanej sumy možno ohraničiť koniec nároku na zaplattenie príslušenstva uplatnenej pohľadávky, t. j. úrokov z omeškania, tak, že 84.699,89 Eur spolu s 9,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 84.699,89 Eur od 11.10.2011 do 26.11.2018 (kedy žalovaný uhradil sumu vo výške 34.899,81 Eur), čo v prepočte predstavuje sumu vo výške 56.722,24 Eur a zo sumy 50.000,- Eur od 27.10.2018 do 21.01.2019 (keďže zo strany žalovaného došlo dňa 22.01.2019 k úhrade zostávajúcej sumy vo výške 50.000,- Eur), čo v prepočte predstavuje sumu vo výške 1.145,20 Eur, a preto určil predmet sporu o zaplattenie sumy vo výške 142.567,33 Eur. V nadväznosti na uvedené poukázal na to, že právoplatným rozsudkom č. k. 11C/4/2020-202 zo dňa 29.10.2020 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni 42.349,95 Eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % ročne zo sumy 42.349,95 Eur od 23.03.2013 do 25.10.2018, čo v prepočte predstavuje sumu 13.630,01 Eur a zo sumy 7.450,06 Eur od 26.10.2018 do 21.01.2019, čo v prepočte predstavuje 103,28 Eur. Z uvedeného vyvodil, že úspech žalobkyne predstavuje spolu sumu 56.083,24 Eur, súčasne poukázal na to, že týmto (v terajšom odvolacom konaní preskúmanom) rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 42.349,94 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % ročne zo sumy 42.349,94 Eur od 23.03.2013 do 21.01.2019, čo v prepočte predstavuje 14.217,10 Eur, a teda úspech žalobkyne predstavoval sumu 56.567,04 Eur. Vychádzajúc z celkovo uplatnenej pohľadávky 142.567,21 Eur potom vypočítal úspech žalobkyne vo výške 112.650,28 Eur, t. j. 79 %, úspech žalovaného v rozsahu 21 %.

Na základe uvedeného priznal žalobkyni náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu rozdielu oboch uplatnených súm v prospech žalobkyne, t. j. 58 % v časti, v ktorej úspech žalobkyne prevyšuje úspech žalovaného.

1.11 Pri rozhodnutí o trovách dovolacieho konania vychádzal z právneho názoru vysloveného Ústavným súdom SR v uznesení sp. zn. I. ÚS 453/2019 zo dňa 19.11.2019, a preto priznal stranám sporu podľa ich úspechu v jednotlivých dovoláciach (dvoch) konaniach náhradu dovolacieho konania, a to žalovanému náhradu trov dovolacieho konania o dovolaní žalovaného zo dňa 27.11.2018 a žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania vedeného na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 6Cdo/75/2021.

2. Proti výrokom I. až VI. rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný odvolanie z dôvodu prezumovaného § 365 ods. 1 písm. f) CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t. j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní opätovne poukázal na ust. § 13a ZoOZ, ktoré ukladá povinnosť oznámiť vznik nezlučiteľnosti funkcie primárne starostovi, avšak uvedené podľa žalovaného neznamena to, že ostatné orgány sú zbavené akejkoľvek povinnosti konať po zistení protiprávneho stavu, keď žalovaný namietal, že v predmetnej veci boli orgány obce preukázateľne informované o tom, že žalovaný vykonáva podnikateľskú činnosť, ktorá je nezlučiteľná s funkciou starostu a napriek tomu nevykonali žiadne úkony, ktoré by existujúci protiprávny stav odstránili alebo minimalizovali vznik škody. Táto nečinnosť musí podľa žalovaného mať právne následky v rovine spoluzodpovednosti obce podľa § 441 Občianskeho zákonníka. V danej súvislosti poukázal na to, že nie je potrebné, aby vedomosť existovala vo forme uznesenia, keďže ide o nezákonný stav, ktorý nie je predmetom diskrečnej právomoci obecného zastupiteľstva, ale ide o plnenie zákonom uložených povinností dohľadu a kontroly, keď obecné zastupiteľstvo zo svojej podstaty nie je „pasívnym zborom“ ale orgánom okrem iného s kontrolnou právomocou vrátane kontroly výkonu funkcie starostu s možnosťou iniciovať konanie hlavného kontrolóra s právom obrátiť sa na orgány dozoru a s povinnosťou zabezpečiť riadny výkon samosprávy. Podľa žalovaného, ak poslanci túto vedomosť mali, potom je táto vedomosť vedomosťou obce, keďže išlo o taký druh skutočnosti, ktorá má bezprostredný dosah na riadne fungovanie samosprávy. Žalovaný potom zastáva názor, že obecné zastupiteľstvo, ako aj jeho jednotliví poslanci, mali zákonnú povinnosť konať a zabrániť škode a aj keď obecné zastupiteľstvo nemalo právomoc odňať mandát starostu, malo viacero nástrojov, ktorými mohlo predísť škode, a tieto nástroje môžu byť pretavené do činnosti obce aj na základe individuálnej vedomosti jedného alebo viacerých poslancov. V danej súvislosti zdôraznil, že zastupiteľstvo dohliada na výkon funkcie starostu a kontroluje plnenie jeho zákonných povinností, pričom vedomosť a nezlučiteľnosť zakladá povinnosť konať a nie právo mlčať. Podľa jeho názoru jednotliví poslanci mali možnosť uložiť hlavnému kontrolórovi vykonať kontrolu, keď hlavný kontrolór je orgán obce pre kontrolu zákonnosti a hospodárenia a zastupiteľstvo mohlo podľa zákona prijať uznesenie, ktorým mu uloží preveriť, či starosta neporušuje § 13a ZoOZ a ak áno, navrhnuť opatrenia. Podľa názoru žalovaného, v prípade ak poslanci obecného zastupiteľstva

argumentovali tým, že starosta bol nečinný, tak namiesto starostu mal konať jeho zástupca, ktorý je na to poverený zákonom.

2.1

Podľa žalovaného argumentácia, že poslanci obecného zastupiteľstva nemali vedomosť o tom, aké sú ich kontrolné oprávnenia a povinnosti v súvislosti s výkonom funkcie poslanca obecného zastupiteľstva, neobstojí, keď každý je povinný oznámiť vedomosť o tom, že niekto iný spáchal trestný čin. Podľa žalovaného z logiky veci vyplýva, že každý, kto kandiduje do funkcie poslanca obecného zastupiteľstva, má aspoň elementárne znalosti o tom, čo je podstatou tejto funkcie, keď nemožno uveriť argumentácii, že osoba vykonávajúca funkciu poslanca obecného zastupiteľstva nemá vedomosť o tom, že jeho úlohou je kontrolovať výkon funkcie starostu.

2.2

Upriamil pozornosť na to, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku sa zaoberal len tým, či mohla vedomosť jednotlivých poslancov mať vplyv na činnosť obecného zastupiteľstva, avšak opomenul tú skutočnosť, že obec netvorí iba obecné zastupiteľstvo, ale súčasťou kontrolného mechanizmu obce je aj hlavný kontrolór. So skutočnosťou, že vedomosť o nezlučiteľnosti funkcie starostu mal aj hlavný kontrolór, sa súd nijako nevysporiadal, a to napriek tomu, že hlavný kontrolór vykonáva kontrolu výkonu samosprávy a nakladania s verejnými prostriedkami, upozorňuje na nedostatky a nezákonnosti, navrhuje opatrenia a jeho zákonnou povinnosťou je predchádzať škodám a nie mlčky tolerovať nezákonný stav. Podľa žalovaného, ak mal hlavný kontrolór preukázateľne vedomosť o tom, že starosta podniká a neurobil žiadnu kontrolu, žiadne upozornenie, žiadny návrh na nápravu, žiadny podnet orgánom dozoru, potom sa svojou nečinnosťou objektívne podieľal na tom, že škoda vznikla a trvala; v danej súvislosti podotkol, že hlavný kontrolór obce musel mať už z povahy svojho postavenia dostatočnú odbornú spôsobilosť na to, aby posúdil existenciu protiprávneho stavu v dôsledku nezlučiteľnosti funkcií.

2.3

Vo vzťahu k spoluzavineniu žalobkyne podľa § 441 Občianskeho zákonníka žalovaný poukázal na to, že ak by obecné zastupiteľstvo alebo hlavný kontrolór konali riadne, protiprávny stav by bol odstránený skôr a on ako starosta by nemohol ďalej poberať plat, k škode v takom rozsahu vôbec by nemuselo dôjsť. Na základe uvedeného dospel k záveru, že orgány obce svojou povinnou (avšak absentujúcou) aktivitou mali reálnu možnosť vzniku škody zabrániť. Žalovaný sa domnieva, že spoluzavinenie poškodeného nemusí mať rovnakú intenzitu ako zavinenie škodcu a stačí, že poškodený vedel o riziku a porušil svoju povinnosť konať a svojou pasivitou významne prispel k vzniku škody, k čomu došlo práve v uvedenom prípade. Keďže obecné zastupiteľstvo a hlavný kontrolór mali vedomosť o nezlučiteľnosti funkcie starostu, mali zákonom dané nástroje na predchádzanie škodám a nevyužili žiadny z nich a svojou pasivitou umožnili dlhodobé trvanie protiprávneho stavu, a prispeli tým k vzniku škody, ktorú si teraz uplatňuje obec, došlo podľa názoru žalovaného k naplneniu predpokladu prezumovaného § 441 Občianskeho zákonníka a je dôvodné, aby bola zohľadnená spoluzodpovednosť obce pri vzniku škody. V tejto súvislosti poukázal na to, že viaceré rozhodnutia potvrdzujú, že súd ex officio posudzuje predpoklady § 441 Občianskeho zákonníka a že rozhodnutie R 22/1979 sa aplikuje konzekventne pri posudzovaní zníženia zodpovednosti, pričom však v rozhodnutiach sa opakovane uvádza, že zásada je len všeobecná (spravidla), pričom judikatúra zdôrazňuje, že pri nároku na náhradu škody má súd povinnosť posúdiť (aj bez návrhu) otázku spoluzavinenia poškodeného podľa § 441 Občianskeho zákonníka, a to znamená, že musí vykonať dôkazy a posúdiť mieru zavinenia každej strany. Na základe uvedeného mal žalovaný za to, že súd mal pristúpiť k zníženiu nároku, aj keď škodca konal úmyselne. Podľa jeho názoru, ak orgány obce, obecné zastupiteľstvo a hlavný kontrolór dlhodobo (5 rokov) vedeli o protiprávnom stave a vedome a systematicky nekonali, ich pasivita nie je len ľahkou nedbanlivosťou, ale predstavuje dlhodobú kvalifikovanú nečinnosť, ktorá mala priamy príčinný vplyv na trvanie protiprávneho stavu a v konečnom dôsledku na výšku škody. V daných súvislostiach žalovaný akcentoval odlišnosť posudzovaného prípadu od predmetného súdneho rozhodnutia, ktoré sa vzťahuje na prípady jednorazovej alebo relatívne marginálnej nedbanlivosti poškodeného, pričom však v posudzovanom prípade sa jednalo o opakovanú, organizačne významnú pasivitu orgánu, ktorá je skutočne porovnateľná s vážnejším stupňom zavinenia. Mal za to, že ak poškodená je obec, je legitímne očakávať vyššiu mieru odbornej starostlivosti, ako je to u súkromnej osoby, keď obec má špecifické právomoci a povinnosti a samotná nečinnosť obce má preto iný právny a spoločenský význam než nečinnosť súkromnej osoby, čo mal súd zohľadniť pri posudzovaní miery spoluzavinenia. Podľa jeho názoru, ak sa preukáže, že konanie poslancov alebo kontrolóra obce bolo v rozpore s elementárnou odbornou starostlivosťou (napríklad ignorovanie

zjavných dôkazov, vedomé zamlčanie skutočností, neoznámenie protiprávneho konania, spoľahnutie sa na činnosť iných orgánov), takáto hrubá nebanalnosť môže byť v posúdení miery zavinenia vyššia než „bežná“ nebanalnosť a v konkrétnych prípadoch sa môže stať relevantným faktorom pri znížení zodpovednosti žalovaného podľa § 441. Podľa žalovaného treba preukázať to, že keby obecné zastupiteľstvo a hlavný kontrolór konali primerane v súlade so zákonom, výsledok by s najväčšou pravdepodobnosťou zabránil alebo znížil škodu a ak sa preukáže reálna možnosť prevencie a priama príčinná väzba medzi pasivitou a vznikom alebo rozsahom škody, súd má zohľadniť spoluzavinenie obce. V danej súvislosti zdôraznil potrebu ochrany verejných zdrojov a princíp verejnej zodpovednosti s tým, že ak by rozhodnutie R 22/1979 v praxi automaticky blokovalo uplatnenie spoluzodpovednosti v prípadoch systémovej pasivity orgánov verejnej správy, v praxi by to vytváralo imunitu pri vzniku podobných škodových udalostí, a to by kontrastovalo s požiadavkou účinného dohľadu nad verejnými prostriedkami a garanciami riadneho výkonu samosprávy.

2.4

Vo vzťahu k rozhodnutiu o náhrade trov konania žalovaný namietal, že súd napriek tomu, že žalovaný predložil viacero samostatných kvalifikovaných dôvodov hodných osobitného zreteľa, túto otázku uzatvoril strohým odôvodnením, že žalobou uplatnený nárok vznikol úmyselnou trestnou činnosťou žalovaného, čo vylučuje aplikáciu ust. § 257 CSP. Túto argumentáciu žalovaný považoval za svojvoľnú, nemajúcu oporu v žiadnom právnom predpise alebo v súdnej praxi. Mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v tejto časti nedostatočne odôvodnené. Žalovaný zotrval na argumentácii, že počas konania v uvedenej právnej veci došlo zo strany súdu k opakovaným nezákonným postupom v dôsledku kumulovania nesprávneho procesného postupu a nezákonných rozhodnutí, ktoré viedli k opakovanému porušeniu rozhodnutia a k neprimeranému predlžovaniu konania, a to bez zavinenia ktoréhokoľvek z účastníkov sporu. Uviedol, že uvedené konanie trvá už viac ako 8 rokov, pričom dvakrát bolo predmetom konania na Najvyššom súde SR a ani v jednom prípade však k zrušeniu rozhodnutí nedošlo z dôvodu konania alebo opomenutia niektorej zo strán sporu a naopak, obidve zrušujúce rozhodnutia boli spôsobené výlučne nesprávnym, resp. nezákonným procesným postupom, čo podľa názoru žalovaného je potrebné považovať za okolnosť významnú pre aplikáciu § 257 CSP. V danej súvislosti žalovaný poukázal na to, že prvýkrát Najvyšší súd SR konštatoval zásadné porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces a druhýkrát zrušil rozhodnutie súdu pre jeho nedostatočné odôvodnenie, čo viedlo k záveru o zmätočnosti rozhodnutia, keď v oboch prípadoch sa konanie predlžovalo výlučne v dôsledku pochybení súdu. Zdôraznil, že žiaden z účastníkov svojím postupom nespôsobil neprimerané prieťahy a ani nezákonné procesné pochybenia, ktoré viedli k vráteniu veci na nové konanie a ak by súd priznal náhradu trov úspešnej strane, preniesol by dôsledky vlastných chýb na účastníka, ktorý ich nezavinil, čo by bolo v rozpore s princípom spravodlivosti. V danej súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR IV. ÚS 83/2019, podľa ktorého v prípade, ak procesný postup orgánu verejnej moci (vrátane súdu) je nesprávny a spôsobí účastníkovi konania ujmu alebo neúmerné zaťaženie, môže to byť okolnosťou odôvodňujúcou rozhodnutie o trovách odchylné od zásady úspechu v konaní. V danej súvislosti Ústavný súd SR konštatoval, že ak bola strana konania vystavená neprimeraným dôsledkom nesprávneho procesného postupu, ktorý nespôsobila, môže ísť o dôvody hodné osobitného zreteľa na nepriznanie trov konania. Žalovaný v posudzovanom prípade vzhliadol analógie s prípadom posudzovaným Ústavným súdom SR, pričom poukázal na to, že prieťahy a opakované rozhodovanie boli spôsobené výlučne nesprávnou činnosťou súdu, keď účastníci sa ocitli v situácii, ktorú nemohli ovplyvniť, v čom vzhliadol dôvodnosť pre aplikáciu ust. § 257 CSP. Podľa žalovaného, ak by súd priznal trovy konania jednej strane aj napriek tomu, že prieťahy a chybné vedenie zavinil samotný súd, znamenalo by to nepriamy zásah do práva druhej strany na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a v praxi by to znamenalo, že účastník by bol sankcionovaný za prieťahy spôsobené orgánom verejnej moci, čo je neprípustné. Vychádzajúc z uvedeného podľa žalovaného rozhodnutie súdu vychádza z nedostatočne zisteného stavu, ktorý navyše súd nesprávne posúdil a súčasne odôvodnenie rozsudku nedáva odpoveď na otázky, ktoré majú zásadný význam pre posúdenie rozhodnutia o trovách konania, v čom vzhliadal žalovaný nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v plnom rozsahu zamietne.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení vyjadrila nesúhlas s odvolaním žalovaného, keď odvolaním napadnutý rozsudok považuje za vecne správny, vychádzajúci zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu zodpovedajúceho vykonaným dôkazom, keď podľa jej názoru súd prvej inštancie svoje úvahy mimoriadne precízne a podrobne zdôvodnil a závery súdu zodpovedajú aj právnomu názoru súdov vyššieho stupňa, ktorými bol súd viazaný. Odvolanie žalovaného považuje za nedôvodné, účelové, náležite neodôvodnené a vo vzťahu k odvolaním napadnutému výroku IV. aj procesne neprípustné. Vo vzťahu k výroku IV. žalobkyňa namietala, že týmto výrokom súd prvej inštancie priznal žalovanému nárok

voči žalobkyni na náhradu trov dovolacieho konania sp. zn. 4Cdo/68/2019, pričom vzhľadom na to, že žalovaný si tento nárok uplatnil a súd takémuto nároku vo výroku IV. vyhovel, žalobkyňa namietala ako neprípustné odvolanie žalobcu voči výroku IV., ktorým súd vyhovel žalovanému. Na základe uvedeného navrhla, aby odvolací súd odvolanie žalovaného čo do výroku IV. rozsudku súdu prvej inštancie odmietol ako procesne neprípustné.

3.1 Žalobkyňa vyjadrila nesúhlas s argumentáciou žalovaného, že „v predmetnej veci boli orgány obce preukázateľne informované o tom, že žalovaný vykonával podnikateľskú činnosť, ktorá je nezlučiteľná s funkciou starostu“. Poukázala na to, že uvedené tvrdenie je nepravdivé a je v priamom rozpore s vykonanými dôkazmi, nakoľko v skutočnosti obecné zastupiteľstvo nebolo informované o podnikateľskej činnosti žalovaného. V tejto súvislosti zdôraznila, že súd prvej inštancie veľmi správne a mimoriadne precízne v odôvodnení rozsudku poukázal na postavenie obecného zastupiteľstva ako kolektívneho orgánu obce rozhodujúceho v zbere. Správne uviedol, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že si žalovaný splnil svoju zákonnú povinnosť bezodkladne písomne oznámiť obci dôvody nezlučiteľnosti funkcie starostu obce, t.j. inkompatibilitu v dôsledku súbehu funkcií. V danej súvislosti poukázala na to, že aj z výpovedí jednotlivých svedkov, a to poslancov obecného zastupiteľstva na pojednávaní na súde, ako aj v prípravnom konaní v trestnom konaní jednoznačne vyplynulo, že tieto skutočnosti neboli obecnému zastupiteľstvu nikdy oznámené, neboli predmetom žiadneho z jeho zasadnutí, a preto sa ani nemohli premietnuť do uznesenia obecného zastupiteľstva ako forme jeho rozhodovacej činnosti.

3.2 Podľa žalobkyne žalovaný nesprávne zamieňa prípadnú individuálnu vedomosť niektorých poslancov obecného zastupiteľstva s kolektívnou „vedomosťou“ obecného zastupiteľstva ako kolektívneho orgánu. V danej súvislosti poukázala na bod 73. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, z ktorého vyplynulo, že nadpolovičná väčšina poslancov obecného zastupiteľstva o podnikateľskej činnosti žalovaného nevedela, pričom neobstojí argumentácia žalovaného založená výlučne na jeho subjektívne domnienke, že o jeho podnikaní „vedeli všetci“. Podľa žalobkyne preto neobstojí ani argumentácia žalovaného o tom, že „nie je potrebné, aby vedomosť existovala vo forme uznesenia“. Podľa žalobkyne skutočnosť, že obecné zastupiteľstvo má o niečom „vedomosť“, sa s ohľadom na kolektívny charakter daného orgánu prejavuje v uznesení ako forme jeho rozhodovacej činnosti.

3.3 Žalobkyňa považuje odvoláciu argumentáciu žalovaného za vnútorne rozpornú, keďže žalovaný v bode 5. odvolania v rozpore so svojou argumentáciou uvedenou v bode 2. odvolania poukazuje na to, že „zastupiteľstvo môže podľa zákona prijať uznesenie, ktorým mu (poznámka: hlavnému kontrolórovi) uloží preveriť, či starosta neporušuje § 13a ZoOZ a ak áno, navrhnuť opatrenia.“ Z uvedeného žalobkyňa vyvodzovala, že žalovaný v bode 2. argumentuje tak, že prijatie uznesenia zastupiteľstva nebolo potrebné, ale zároveň v bode 5. odvolania namietala, že obecné zastupiteľstvo malo prijať uznesenie ukládajúce povinnosť hlavnému kontrolórovi obce.

3.4 Za nesprávnu považuje žalobkyňa aj argumentáciu žalovaného o kontrolnej právomoci obecného zastupiteľstva, t.j. že obecné zastupiteľstvo má kontrolovať starostu obce. V danej súvislosti poukazovala na to, že obecné zastupiteľstvo a starosta sú dva rovnocenné orgány, pričom starosta nie je ani nadriadeným a ani podriadeným orgánom obecného zastupiteľstva a obecné zastupiteľstvo nemôže ukladať starostovi povinnosti a nemôže ho zaväzovať niečo konať. Zdôraznila, že obecné zastupiteľstvo nevolí starostu a ani ho nemôže odvolať a podľa § 25 ods. 4 ZoOZ je poslanec oprávnený interpelovať starostu a členov obecnej rady vo veciach týkajúcich sa výkonu ich práce, nie kontrolovať. Podľa žalobkyne potom argumentácia žalovaného založená na povinnosti obecného zastupiteľstva kontrolovať starostu obce nemá oporu v platnej právnej úprave. V danej súvislosti poukázala na to, že nie je možné opomenúť, že každý starosta obce je v zmysle § 13 ods. 2 zákona o obecnom zriadení povinný zložiť sľub, pričom jeho povinnosť ochraňovať záujmy obce a dodržiavať Ústavu SR, ústavné zákony, zákony a všeobecne záväzné právne predpisy je ako osoba zastávajúca funkciu starostu obce povinná dodržiavať nielen ako „všeobecnú povinnosť“, ale v prípade starostu obce je takáto povinnosť umocnená výslovným zložením sľubu starostu.

3.5 Zdôraznila, že v spoločnosti sa zákonnosť konania osôb prezumuje, čoho odrazom je aj zásada prezumpcie nevinu. V intenciách uvedeného žalobkyňa považuje za absolútne neprijateľnú argumentáciu žalovaného o tom, že zavinenie poslancov spočíva v tom, že títo sa bez vážneho dôvodu spoliehali na to, že starosta bude konať zákonne a vyčítať poslancom, že títo predpokladali, že žalovaný

bude vo funkcii starostu konať zákonne, a preto sú poslanci obecného zastupiteľstva spoluzodpovední za škodu spôsobenú žalovaným, je nedôvodné, ba až absurdné.

3.6 V danej súvislosti žalobkyňa poukázala na to, že argumentácia žalovaného založená vo svojej podstate na tom, že žalobkyňa mala skôr zastaviť páchanie trestnej činnosti, a preto je dôvod na zníženie náhrady škody pre údajné spoluzavinenie žalobkyne, je v skutku kuriózna a je v priamom rozpore so zásadou „nemo turpitudinem suam allegare potest“. V uvedenom vzhliadala neutržateľnosť odvolacej argumentácie žalovaného o údajnej príčinnej súvislosti medzi „nekonaním“ obecného zastupiteľstva a spôsobenou škodou, keď škoda nevznikla z dôvodu konania alebo nekonania obecného zastupiteľstva, ale výlučne z dôvodov na strane žalovaného a žalovaný netvrdil, ani nepreukázal, že by nebol spôsobilý na právne úkony, že by nedokázal ovládať svoje konanie a rozpoznať jeho protiprávnosť. Žalobkyňa potom nevidí jediný dôvod, pre ktorý by mal spoluzodpovedať za vzniknutú škodu, keď navyše obecnému zastupiteľstvu dôvody nezlučiteľnosti funkcie oznámené nikdy neboli, a teda ani nemohli byť predmetom jeho zasadnutia a samotní poslanci obecného zastupiteľstva boli poškodení na svojich právach žalovaným, za čo bol žalovaný tiež uznaný za vinného z pokračovania prečinu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. c) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. b) Trestného zákona.

3.7 Podľa žalobkyne neobstojí ani argumentácia žalovaného vo vzťahu k (ne)konaniu hlavného kontrolóra, nakoľko z vykonaného dokazovania vyplynulo, že hlavný kontrolór sa zasadnutia obecného zastupiteľstva nezúčastňoval. V danej súvislosti poukázala na to, že zo zákona o obecnom zriadení vyplýva, že zasadnutia obecného zastupiteľstva zvoláva a riadi starosta obce a bol to teda žalovaný, kto mohol a mal zabezpečiť účasť hlavného kontrolóra na zasadnutí obecného zastupiteľstva. Poukázala na to, že so správami hlavného kontrolóra oboznamoval poslancov na zasadnutí obecného zastupiteľstva žalovaný s tým, že podnikateľská činnosť žalovaného nebola predmetom týchto správ, resp. nebola žalovaným oboznamovaná v rámci oboznamovania poslancov s obsahom správ. Žalobkyni potom nie je zrejmé, na základe akých skutočností má obecné zastupiteľstvo poverovať hlavného kontrolóra vykonaním kontroly činnosti starostu obce.

3.8 Podľa názoru žalobkyne aj v prípade, ak by poslanci obecného zastupiteľstva nejakým spôsobom pochybili, mohlo by im v takomto prípade byť pričítané nanajvyššie nedbanlivostné zavinenie. Poukázala na to, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by obecné zastupiteľstvo malo kolektívnu „vedomosť“ o podnikaní žalovaného a naopak, z výsledkov vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že obecné zastupiteľstvo o tejto skutočnosti nikdy nebolo oboznámené, nedostalo žiaden podnet alebo návrh, ktorým by sa malo zaoberať, nikdy o tomto nerokovalo. Je teda vylúčené, že by poslanci obecného zastupiteľstva konali v úmysle kreovať a udržiavať protiprávny stav, naproti čomu žalovaný konal úmyselne, čo vyplýva zo samotného trestného rozsudku, ktorým bol odsúdený za zločin podvodu v súbehu s prečinom poškodzovania cudzích práv. Preto mala za to, že už krajský súd správne poukázal, že v takomto prípade je zjavne vylúčená aplikácia ust. § 441 Občianskeho zákonníka o spoluzavinení poškodenej žalobkyne.

3.9 V danej súvislosti zdôraznila, že poškodenou je v tomto prípade obec ako právnická osoba, keď podľa § 13 ZoOZ je starosta predstaviteľom obce a jej najvyšším výkonným orgánom a súčasne štatutárnym orgánom, ktorý zastupuje obec vo vzťahu k štátnym orgánom, právnickým a fyzickým osobám a je teda jediný, ktorý je oprávnený prejavovať vôľu obce navonok. Uviedla, že pokiaľ obci hrozí škoda, je to starosta, kto má a musí v mene obce vykonať úkony potrebné na odvrátenie hroziacej škody, a keďže žalovaný v rozhodnom čase sa vydával za starostu obce Svätý Kríž, neexistovala iná osoba, ktorá by v danom čase mohla či mala zasiahnuť na ochranu záujmov obce. Z uvedeného podľa žalobkyne vyplýva, že celá zodpovednosť za spôsobenú škodu spočíva výlučne na pleciach žalovaného, ktorý bol za svoje konanie aj právoplatne odsúdený v trestnom konaní.

3.10 Podľa žalobkyne neobstojí ani argumentácia žalovaného týkajúca možnej aplikácie ust. § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania. Žalobkyňa s touto argumentáciou nesúhlasila a poukázala na to, že súd prvej inštancie nemal preukázané dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by (v prevažnej miere) úspešnej žalobkyni náhradu trov konania nepriznal. Zdôraznila, že súd výslovne poukázal na to, že uplatnený nárok vznikol úmyselnou trestnou činnosťou žalovaného, čo vylučuje aplikáciu § 257 CSP. Uvedenú odpoveď považuje žalobkyňa za jasnú a zrozumiteľnú. Podľa žalobkyne by bolo mimoriadne nespravodlivé voči nej, pokiaľ by jej súd nepriznal nárok na náhradu trov konania napriek jej úspechu vo veci, keď ona bola poškodená trestnou činnosťou žalovaného a žalovaný spôsobenú škodu dobrovoľne neuhradil a ona sa jej náhrady musela domáhať v súdnom konaní. V danej súvislosti uviedla, že jej bola priznaná celá škoda zistená v trestnom konaní, t.j. istina vo výške 84.699,89 Eur a jej neúspech bol daný len čiastočne čo do úroku z omeškania. Podľa jej názoru by bolo v príkrom rozpore so zásadou spravodlivého usporiadania vzťahov medzi účastníkmi, pokiaľ by jej súd nepriznal nárok na

náhradu trov konania voči žalovanému, čím by došlo k ďalšiemu poškodeniu žalobkyne, ktorá by musela znášať náklady súdneho konania. Uviedla, že škoda bola spôsobená úmyselnou trestnou činnosťou žalovaného a neexistuje žiadny dôvod k tomu, aby došlo k zvyhodneniu žalovaného ako páchatela závažnej trestnej činnosti (zločinu) na úkor poškodenej žalobkyne tým, že žalovaný nebude povinný nahradiť trovy súdneho konania.

3.11 V súvislosti s odvolaním žalovaného voči výroku o nároku na náhradu trov konania poukázala na to, že aj v prípade, ak by súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil čo do (ne)aplikácie ust. § 257 CSP, nebol by daný dôvod odvolacieho prieskumu, nakoľko absencia náležitého odôvodnenia rozsudku zakladajúca jeho nepreskúmateľnosť by bola spôsobilá založiť odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, keď žalovaný v úvode svojho odvolania vymedzil celkovo dva odvolacie dôvody, avšak odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP medzi týmito dôvodmi neuvádza. V danej súvislosti poukázala na ust. § 380 ods. 1 CSP, podľa ktorého odvolací súd je viazaný odvolacími dôvodmi.

3.12 Žalobkyňa súčasne poukázala aj na zmatečnosť odvolacieho návrhu, ktorým žalovaný navrhuje „žalobu v plnom rozsahu zamietnuť“, pričom poukázala na to, že rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 11C/4/2020-202 (v poradí tretím) zo dňa 29.10.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/21/2021-281 (v poradí tretím) zo dňa 25.05.2021 súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyňi sumu 42.349,95 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,70 % ročne zo sumy 42.349,95 Eur od 23.03.2013 do 25.10.2018 a zo sumy 7.450,06 Eur od 26.11.2018 do 21.01.2019 a uvedený výrok nebol dotknutý rozhodnutím dovolacieho súdu, a je teda právoplatný a vykonateľný. V tomto smere mala potom žalobkyňa za to, že pokiaľ žalovaný sa domáha zmeny súčasného rozsudku tak, že odvolací súd „žalobu v plnom rozsahu zamietne“, potom žiada, aby odvolací súd rozhodol aj o zamietnutí tej časti nároku, o ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté.

3.13 Na základe uvedeného žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd nevyhovel podanému odvolaniu a rozsudok vo výrokoch I., II., III., V. a VI. ako vecne správny potvrdil a vo vzťahu k výroku IV. odvolanie žalovaného ako procesne neprípustné odmietol. Žalobkyňa si súčasne uplatnila voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

4. Strany sporu v odvolacom konaní ďalšie podania neprodukovali.

5. Skôr ako Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), pristúpil k vecnému preskúmaniu rozsudku z dôvodu podaného odvolania žalovaným, zisťoval, či odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote subjektom, ktorý je na podanie odvolania oprávnený, ako i to, či smeruje proti rozhodnutiu (resp. výroku rozhodnutia), proti ktorému zákon takýto opravný prostriedok pripúšťa.

5.1

Ohľadne výroku VI. rozsudku súdu prvej inštancie po preskúmaní procesných podmienok zistil, že vo vzťahu k predmetnému výroku nie sú splnené zákonné podmienky na vecné prejednanie odvolania žalovaného z dôvodu, že odvolanie smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné. Ustanovenie § 357 Civilného sporového poriadku obsahuje taxatívny výpočet uznesení súdu prvej inštancie, voči ktorým je prípustné odvolanie. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle § 357 písm. m) CSP je prípustné odvolanie aj voči uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania, pričom však zdôrazňuje, že výrok VI. odvolaním napadnutého rozsudku nie je rozhodnutím o nároku na náhradu trov konania, ale tento výrok je skôr informatívneho charakteru, ktorým súd de facto „upovedomuje“ strany o tom, že o náhrade trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením. Z uvedeného dôvodu potom odvolací súd odvolanie žalovaného voči výroku VI. rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 386 písm. c) CSP odmietol, nakoľko smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

5.2

Odvolací súd súčasne zistil, že žalovaný podal odvolanie aj voči výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá, ako aj voči výroku IV. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým mu voči žalobkyňi bola priznaná náhrada trov dovolacieho konania vedeného na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 4Cdo 68/2019 v plnom rozsahu. V daných súvislostiach odvolací súd poukazuje na ust. § 359 CSP, podľa ktorého odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté. Z dôvodu, že súd prvej inštancie výkonom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výkonom IV. žalovanému voči žalobkyňi priznal náhradu trov dovolacieho konania vedeného Najvyšším súdom pod sp. zn. 4Cdo 68/2019 v plnom rozsahu, nemožno vysloviť záver, že by týmito dvoma výrokmi bolo rozhodnuté v neprospech žalovaného, a to ani len čiastočne. Z uvedeného dôvodu odvolací súd, aplikujúc ust. § 386 písm. b) Civilného sporového poriadku odvolanie žalovaného voči výroku II. a IV. rozsudku súdu prvej inštancie odmietol ako odvolanie podané subjektívne nelegitimovanou stranou.

5.3

Následne odvolací súd po zistení, že odvolanie voči výrokom I., III. a V. podala subjektívne legitimovaná strana (§ 359 CSP), t. j. žalovaný, nakoľko súd prvej inštancie žalobe v časti výrokom I. vyhovel, výrokom III. priznal žalobkyni voči žalovanému náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 58 % a výrokom V. žalobkyni voči žalovanému priznal náhradu trov dovolacieho konania vedeného na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 6Cdo 75/2021 v plnom rozsahu, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť takýmto opravným prostriedkom [§ 355 ods. 1 a 2, § 357 písm. m) CSP], v rozsahu danom § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi v zmysle § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) v spojení s § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP vo výroku I., v závislom výroku III. o právne na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania, ako aj výroku V. o práve na náhradu trov dovolacieho konania vedeného na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 6Cdo 75/2021, ako vecne správny potvrdil. Odvolanie žalovaného voči výrokom II., IV. a VI. (tak, ako už bolo uvedené v predchádzajúcich bodoch tohto odôvodnenia) odmietol.

6. Východiskovo je zo strany odvolacieho súdu nevyhnutné poukázať na principiálnu zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a súvisiacu viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 380 CSP). Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmať rozhodnutie na základe iných než stranou sporu v odvolaní vznesených námietok. Výnimku z tohto pravidla tvoria vady týkajúce sa podmienok konania, na ktoré je súd povinný prihliadať, aj keby neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 2 CSP). Odvolací súd konštatuje, že nezhliadol žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania.

7. Súčasne odvolací súd akcentuje, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie. Následne podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v zásade sa stotožnil s podstatnými skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie súd prvej inštancie založil. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie o žalobe žalobkyne, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je (v posúdení otázok relevantných pre rozhodnutie vo veci) vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

7.1

Odvolací súd pritom ani s prihliadnutím na argumenty prezentované odvolateľom (ktoré sú zopakovaním jeho argumentácie z predchádzajúcich štádií konania) nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť, keď žalovaný neuviedol žiadne také relevantné skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol vysporiadal a ktoré by súčasne boli spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie o uplatnenom nároku vo vzťahu k odvolateľovi. Iba prvky nesúhlasu či polemika s rozhodnutím súdu nenapĺňa žalovaným vymedzené odvolacie dôvody. Dôvody preskúmaného rozsudku odvolací súd vyhodnotil ako správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje.

8. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, podporu a doplnenie jeho záverov vedúcich k čiastočnému vyhovaniu žaloby a vo vzťahu ku konkrétnym odvolacím námietkam odvolací súd uvádza nasledovné, pričom len na okraj poznamenáva, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (II. ÚS 78/05).

8.1

Tak, ako už bolo vyššie uvedené, odvolacia argumentácia žalovaného je vo výraznej miere zopakovaním jeho obrany z predchádzajúcich štádií konania, s ktorou sa súd prvej inštancie podrobne vysporiadava v bodoch 55. až 75. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku. Po vykonaní odvolacieho prieskumu odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa dôsledne riadil úvahami odvolacieho súdu a jeho záväznými pokynmi vyjadrenými v bodoch 10.2 až 14. ostatného (zrušujúceho) uznesenia č. k. 11Co/109/2024-404 zo dňa 30. apríla 2025, a dospel k záverom, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, o akom žalobou uplatnenom nároku konal, ako tento nárok právne kvalifikoval a na podklade akých dôvodov a dôkazov žalobe v časti vyhovel. Prijaté právne závery súd prvej inštancie primerane vysvetlil, pričom dal i odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a vznesené námietky. Súd prvej inštancie svoj právny názor riadne odôvodnil, pričom tu odvolací súd akcentuje, že iba samotná skutočnosť, že

odvolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama o sebe zakladať záver o naplnení odvolacieho dôvodu prezumovaného ust. § 365 ods. 1 písm. f), prípadne písm. h) CSP. V tomto smere odvolací súd dodáva, že odvolacia argumentácia žalovaného je z veľkej časti len kritikou toho, ako súd prvej inštancie pristupoval k riešeniu sporu medzi stranami, kedy je zrejmé, že žalovaný ňou vyjadruje jednak nespokojnosť a nesúhlas s vyhodnotením skutkových okolností a na to nadväzujúcim právnym posúdením vecí a domáha sa akceptovania svojho právneho názoru, čo samotné na založenie prípustnosti odvolacích dôvodov postačujúce nie je.

9. Koncentrujúc odvoláciu argumentáciu žalovaného, možno vysloviť, že tento namietal, že obecné zastupiteľstvo, príp. hlavný kontrolór žalobkyne, ako aj jeho jednotliví poslanci, mali zákonnú povinnosť zabrániť škode, ktorá bola žalobkyňu spôsobená tým, že žalovanému bol vyplácaný plat ako starostovi žalovanej napriek tomu, že tomuto zanikla funkcia v zmysle § 13a ods. 1 písm. h) ZoOZ.

9.1

V súvislosti s uvedenou námietkou odvolací súd primárne poukazuje na to, že v konaní nebolo preukázané, že by obecné zastupiteľstvo ako orgán, do ktorého právomoci patrí aj schvaľovanie platu starostu, nejakým spôsobom ingerovalo pri kreovaní platu, resp. že by plat žalovaného ako starostu zo strany obecného zastupiteľstva schvaľovaný, keď vo vzťahu k uvedenému odvolací súd poukazuje na závery súdu prvej inštancie v bodoch 62. až 65. odôvodnenia jeho rozsudku, s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje, a nepovažuje za potrebné ich opakovať.

10. Vo vzťahu k namietanému zanedbaniu kontrolnej právomoci, či už obecného zastupiteľstva, prípadne iných orgánov, odvolací súd poukazuje na svoje závery uvedené v jeho ostatnom zrušujúcom uznesení v bode 10.3.1 a 10.3.2, ktorými sa dôsledne riadil súd prvej inštancie a svoje závery podrobne vyjadril v bodoch 70. až 72. odôvodnenia svojho rozsudku, keď tak, ako už bolo vyslovené, zo samotnej skutočnosti, že niektorí poslanci obecného zastupiteľstva ako fyzické osoby (prípadne aj hlavný kontrolór) mali vedomosť o skutočnostiach s ktorými zákon [§ 13a ods. 1 písm. h) ZoOZ] spája dôvod pre zánik funkcie starostu z dôvodu nezlučiteľnosti tejto činnosti s výkonom funkcie starostu, nemožno bez ďalšieho vyvodíť, že (ne)konanie obecného zastupiteľstva, príp. iných orgánov, malo za následok vznik škody, príp. bolo spôsobilé ovplyvniť jej výšku. Bolo totiž práve povinnosťou žalovaného, ak chcel zabrániť zániku svojej funkcie starostu ex lege, aby do 30 dní vykonal právny úkon na odstránenie nezlučiteľnosti funkcie, a preto tento jeho vedomý postup a z neho vyplývajúcu zodpovednosť nemožno prenášať na žalobkyňu. Vo vzťahu k žalovaným argumentovanému „zásahu“ obecného zastupiteľstva odvolací súd poukazuje aj na náležitý záver súdu prvej inštancie vyjadrený v bode 73. odôvodnenia jeho rozsudku týkajúci sa poslancov jednotlivých obecných zastupiteľstiev žalobkyne a individuálnej „vedomostnej“ zložky poslancov o vykonávaní podnikateľskej činnosti zo strany žalovaného. Podľa odvolacieho súdu je navyše v daných súvislostiach prinajmenšom otáznou, či si vôbec dotknutí poslanci obecného zastupiteľstva ako fyzické osoby, ktoré mali vedomosť o podnikateľskej činnosti žalovaného, z pohľadu neprípustnej kolízie tejto činnosti s výkonom funkcie starostu, túto súvislosť náležite uvedomovali/uvedomili v kontexte z nej plynúceho následku, t.j. zániku funkcie starostu zo zákona, pričom uvedené možno vztiahnuť aj na iné orgány obce (prípadne aj hlavného kontrolóra).

10.1 Odvolací súd v daných súvislostiach akcentuje, že obrana žalovaného je v základe postavená na tom, že on sa síce dopúšťal úmyselnej trestnej činnosti a mal z nej aj majetkový prospech, avšak tým, že mu v páchaní nebolo zabránené, tak by sa mal poškodený (žalobkyňa) na škodu, ktorá jej bola spôsobená, spolupodieľať. Snaží sa navodiť dojem, akoby škoda nebola ani vznikla, ak by si ostatné orgány obce riadne plnili svoje úlohy a svojou aktivitou mu zabránili v páchaní trestnej činnosti, a tým by nedošlo k jej vzniku. Prítom však zjavne prehliada fakt, že práve on vydávajúc sa za štatutárny orgán obce a verejného činiteľa si vyplácal plat, na kreovaní ktorého sa ostatné orgány obce – žalovanej ani nepodieľali. Ne/logickým, ale nevyhnutným výsledkom jeho argumentácie je potom to, že on by sa dopúšťal protiprávnej činnosti, ktorou bola navyšovaná škoda žalovanej a dopúšťal by sa jej naďalej až dovtedy, kým by mu v tom nebolo „vonkajším zásahom“ (v jeho argumentačnej línii - iným orgánom obce - žalobkyne ako poškodenej) zabránené a keďže mu ostatné orgány žalovanej v jeho konaní nezabránili, tak sa poškodená svojou nečinnosťou má titulom spoluzavinenia spolupodieľať na škode, ktorá bola spôsobená práve jej. Je potrebné si uvedomiť, že konanie žalovaného nemožno chápať ako nejakú vonkajšiu okolnosť (príčinu), pri ktorej by následok nevznikol nebyť „pridruženej“ príčiny, spočívajúcej v nekonaní príslušných orgánov obce. Žalovaný teda úplne ignoruje základné východisko, že to bol práve on, ktorý mal vedomosť o zániku funkcie starostu a neoprávnene poberal plat starostu, za čo bol v trestnom konaní právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona. Svoje (primárne) zavinenie a protiprávnosť konania nemôže v tomto prípade prenášať na žalobkyňu.

10.2 V tomto kontexte odvolací súd, reagujúc na závery dovolacieho súdu v uznesení sp. zn. 4Cdo/68/2019 zo dňa 29.01.2020, ako aj pokyn a jemu zodpovedajúce úvahy dovolacieho súdu vyslovené v uznesení sp. zn. 6Cdo/75/2021 zo dňa 26.07.2024, akcentuje, že v konaní nebolo ani len tvrdené, že by otázka zániku funkcie starostu – žalovaného zo zákona bola predmetom rokovania niektorého z orgánov žalobkyne, či už na podnet členov týchto orgánov, prípadne iných orgánov, resp. fyzických alebo právnických osôb.

11. Vychádzajúc zo základu už vyslovených záverov, odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj námietku žalovaného o potrebe aplikácie § 441 Občianskeho zákonníka a zohľadnení spoluzodpovednosti žalobkyne pri vzniku škody. V konkrétnostiach prejednávaného prípadu považuje odvolací súd predmetnú odvoláciu námietku za nedôvodnú, pričom v celom rozsahu sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie vyslovenom v bode 76. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku. Vo všeobecnosti sa možno stotožniť s argumentáciou žalovaného, že súd je oprávnený pristúpiť k zníženiu nároku na náhradu škody, aj keď škodca konal úmyselne, avšak v posudzovanom prípade sa podľa názoru dovolacieho súdu o takýto prípad nejedná.

11.1

Žalovaný dôvodil aplikáciu § 441 Občianskeho zákonníka tým, že orgány obce (obecné zastupiteľstvá a hlavný kontrolór 5 rokov) vedeli o protiprávnom stave a vedome a systematicky nekonali (nevykonali kontrolu, nepredložili podnety, nezriadili komisiu), pričom ich pasivitu nepovažuje len za „ľahkú neobanlivosť“, ale dlhodobú kvalifikovanú nečinnosť, ktorá mala priamy príčinný vplyv na trvanie protiprávneho stavu a v konečnom dôsledku na výšku škody. Uvedená obrana žalovaného však zjavne prehliada základnú skutočnosť, a to skutkový základ vzniku samotnej škody. Ten spočíva v tom, že žalovaný si úmyselne, napriek jeho vedomosti o zániku funkcie starostu žalobkyne, nechal po vymedzenú dobu vyplácať plat starostu s tým, že spoluzavinenie poškodenej, t.j. žalobkyne, vzhliada v tom, že mu v tomto vyplácaní (prostredníctvom ostatných orgánov obce) nezabránila. Je potrebné si opätovne uvedomiť, že samotná škoda spočíva v poskytnutí plnení žalovanému, na ktoré nemal nárok a tieto mu boli vyplácané bez akejkoľvek kompetenčnej ingerencie ostatných orgánov žalobkyne tak, ako na to náležite poukazuje aj súd prvej inštancie v bode 63. odôvodnenia svojho rozsudku. Žalovaný teda vychádza z argumentačnej konštrukcie, že ak by mu bolo zabránené v neoprávnenom poberaní platu od žalobkyne, tak by škoda žalobkyne prinajmenšom v žalovanej výške nevznikla. V konaní pritom neboli preukázané žiadne okolnosti, že by škoda bola spôsobená aj zavinením žalobkyne (príp. ňou konajúcich orgánov), pričom nečinnosť členov orgánov žalobkyne ako fyzických osôb, ktorá nebola „pretavená“ do činností orgánov žalobkyne (navyše za stavu, keď viac ako polovica poslancov obecného zastupiteľstva ani nemala vedomosť o výkone podnikateľskej činnosti žalovaného; viď záver v bode 73. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a bode 10. tohto rozsudku), podľa názoru dovolacieho súdu pri tak dominujúcom zavinení žalobcu už ipso facto nemohla zakladať ani len čiastočné spoluzavinenie samotnej žalobkyne na vzniku spôsobenej škody (ako obce, v ktorej boli odborné personálne kapacity, tak ako to možno vyvodiť aj z postojov a vyjadrení členov relevantných orgánov, ako aj ich aktivity, pri dominantnom postavení žalovaného vystupujúceho ako starosta obce, prinajmenšom limitované, na čo relevantne reaguje aj súd prvej inštancie v bode 75. odôvodnenia svojho rozsudku posledná veta). V daných súvislostiach odvolací súd pripomína, že pokiaľ aj niektorí poslanci, príp. hlavný kontrolór mali vedomosť o podnikaní žalovaného, tak z výsledkov vykonaného dokazovania nebolo možné náležite vyvodiť, že by si túto informáciu „spojili“ (dali do súvislosti) s tým, že uvedené malo u žalovaného za následok zánik funkcie starostu, čo by (aj v prípade akceptovania žalovaným predostretej, podľa dovolacieho súdu však nedôvodnej, argumentácie o neobanlivostnom zavinení na strane dotknutých členov orgánov žalovanej) mohlo viesť iba k záveru o marginálnej účasti týchto členov na spôsobenej škode. Bezpochyby aj v tomto možno vzhliadnuť dominantnú príčinu na vzniknutej škode na strane úmyselne konajúceho žalovaného.

12. Na základe uvedených odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. ako vecne správny potvrdil.

13. Žalovaný podal odvolanie aj voči rozhodnutiu o náhrade trov konania (výroku III.) odvolaním napadnutého rozsudku, pričom namietal, že boli splnené podmienky na aplikáciu ust. § 257 Civilného sporového poriadku s tým, že súd nemal priznať nárok na náhradu trov konania žiadnej zo strán sporu z dôvodov hodných osobitného zreteľa. V danej súvislosti poukázal na rozhodnutiu súdu prvej inštancie predchádzajúci postup súdov v rámci prebiehajúceho sporu, pričom namietal, že zo strany súdu došlo k opakovaným nezákonným postupom v dôsledku kumulovania nesprávneho procesného postupu a nezákonných rozhodnutí, ktoré viedli k opakovanému rušeniu rozhodnutí

a k neprimeranému predlžovaniu konania. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 83/2019.

13.1

Vo vzťahu k predmetnej odvolacej námietke odvolací súd primárne konštatuje, že vychádzajúc z dikcie § 255 CSP je zrejmé, že civilné sporové konanie je ovládané zásadou zodpovednosti za výsledok konania, podľa ktorej strana, ktorá mala v sporovom konaní plný úspech, má právo na náhradu všetkých trov konania vynaložených na účelné uplatňovanie alebo bránenie svojho práva. Na prvom mieste je zásada úspechu (odsek 1 daného ustanovenia) a v prípadoch, keď má strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v odseku 2 daného ustanovenia, čiže pravidlo pomeru úspechu. V danom ustanovení sa premieta zásada úspechu v spore ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania, pričom úspech vo veci súd vždy skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu, pričom plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. Odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) predstavuje ustanovenie § 257 CSP, podľa ktorého, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, neprizná súd výnimočne náhradu trov konania. Je potrebné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej praxe aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú splnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania strane sporu, ak však súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov konania oprávnenej strane celkom alebo sčasti neprizná. Zo slovného znenia uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Uvedené ustanovenie preto nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov oprávnenej strane, ale vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený.

13.2

Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa treba prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávnenej strany. Významnými z hľadiska aplikácie uvedeného ustanovenia sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj strán v priebehu konania a podobne.

13.3

Je potrebné zdôrazniť, že ust. § 257 CSP upravujúce moderačné právo súdu, osobitne akcentujúce kritérium dôvodov hodných osobitného zreteľa, sa má vykladať prísne reštriktívne, a teda uplatnenie tohto ustanovenia prichádza do úvahy len výnimočne, keď výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu.

13.4

Žalovaný vzhliadal dôvody hodné osobitného zreteľa v tom, že žiadna zo strán svojím postupom nespôsobilá neprimerané prietahy ani nezákonné procesné pochybenia, ktoré viedli k vráteniu veci na nové konanie, pričom mal za to, že ak by súd priznal náhradu práv úspešnej strane, preniesol by dôsledky vlastných chýb na stranu, ktorá ich nezavinila, čo by bolo v rozpore s princípom spravodlivosti.

13.4.1

V súvislosti s uvedenou odvolacou námietkou odvolací súd primárne považuje za potrebné poukázať na nenáležitý odkaz žalovaného na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 83/2019, pričom upriamuje pozornosť na to, že v uvedenom prípade bolo predmetom ústavnej sťažnosti rozhodnutie súdu, ktorý vzhliadol, okrem iného, dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania úspešným žalobcom jednak v samotnej povahe sporu, resp. v procesnej situácii žalovanej ako pasívne legitimovanej v konaní a zároveň aj v tom, že žalovaná nezadala príčinu na podanie žaloby, pričom konštatoval, že to, že sa žalovaná v konaní aktívne nebránila a uverila záverom ROEP, nemôže byť pričítané v jej neprospech. V posudzovanom prípade sa však o uvedený prípad nejedná, keď obidve strany sporu v konaní konzistentne produkovali svoje tvrdenia, ktoré boli následne súdmi vyhodnocované (prehodnocované), pričom sa nejednalo o prípad, kedy by niektorá zo strán sporu bola, tak povediac „podvedená“ štátnym orgánom, ktorý by ju viedol k presvedčeniu o dôvodnosti jej argumentácie. Dôvodnosť argumentácie jednotlivých strán sporu tak, ako už bolo povedané, bola preskúmaná v predmetnom civilnom sporovom konaní, ktoré viedlo ku konečnému rozhodnutiu (konečným rozhodnutiam) vo veci. Uvedená argumentácia žalovanej strany súčasne popiera základnú

zásadu pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania, t.j. zásadu výlučného, primárne čiastočného úspechu vo veci, pričom nepriznanie nároku na náhradu trov konania strane sporu, ktorá bola v konaní v prevažnej miere úspešná (tak, ako to bolo aj v prejednávanom spore vo vzťahu k žalobkyni), by neprímerane zvýhodňovalo práve žalovaného, voči ktorému sa žalobkyňa domáhala nároku na náhradu škody a v konaní bola v prevažnej miere úspešná. Na základe uvedeného odvolací súd vyhodnotil predmetnú odvoláciu námietku ako nedôvodnú.

14. Vo vzťahu k výroku V. rozsudku súdu prvej inštancie žalovaný neprodukoval žiadnu odvoláciu argumentáciu, keď odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie vo vzťahu k autonómii náhrady trov dovolacieho konania vo vzťahu k trovám prvoinštančného a odvolacieho konania, keď priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania vedeného na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 6Cdo /85/2021 v plnom rozsahu, nakoľko v tomto dovolacom konaní mala žalobkyňa plný úspech. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že rovnako pristupoval súd prvej inštancie aj k priznaniu nároku na náhradu trov dovolacieho konania žalovanému voči žalobkyni vo vzťahu k dovolaciemu konaniu vedenému pod sp. zn. 4Cdo 68/2019 (výrok IV. odvolaním napadnutého rozsudku).

15. O nároku na náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 262 ods. 1 a ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v aktuálnom odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná, preto jej vznikol nárok na náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

16. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona [zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov].

V Žiline, dňa 31. marca 2026.

JUDr. Vladimír Topoľančík

predseda senátu

JUDr. Eva Malíková

člen senátu

JUDr. Roman Tichý

člen senátu